

Full diocesà

4 de novembre del 2018

p5 – Beatificació de dues religioses filles de la diòcesi

p6 i p7 – Montserrat Caballé, soprano i dona de fe

DIA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

JORNADA DE GERMANOR

11 de novembre de 2018

COL·LABORA AMB LA TEVA PARRÒQUIA

*Amb tu,
som una gran
família*

«Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?»

Diumenge XXXI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverencia el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et dono; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces.

»Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

(6,2-6)

Salm responsorial

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.

(Salm 17)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspassa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells.

Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada. La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

(7,23-28)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» Jesús li respongué: «El primer és aquest: "Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb

tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces." El segon és: "Estima els altres com a tu mateix." No hi ha cap altre manament més gran que aquest.» El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar.» Jesús, en sentir aquesta resposta tan assenyada li digué: «No ets lluny del regne de Déu.» I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

(12,28b-34)

«El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments»

«Estima a Déu i estima els altres»: contemplació i acció

Jean Hakolimana, prev.

Fa dos mill anys que la fe cristiana navega entre dos pols igualment perillosos, esforçant-se per no perdre el nord. D'una banda, una mística desencarnada, que passa de la realitat humana, buscant la perfecció en la fugida del món tacat pel mal. Per exemple, d'alguns pares del desert s'expliquen anècdotes que anaven tan beguts en Déu que ni tan sols responien a la salutació si algú es creuava amb ells. D'altra banda, hi ha el voluntarisme a ultrança, que tendeix a desprestigiar la relació amb Déu amb propostes atractives però enganyoses del tipus: «El que importa és ajudar la gent»; «primer la gent». Mentre la primera actitud pot abocar a un gnosticisme disfressat (fe sense compromís), la segona porta a quelcom igual d'estrany: un ateisme disfressat de caritat. La fe autèntica fa el seu camí entre aquests dos extrems.

Ambdues tendències són fruit d'un cert tipus d'aculturació. La primera va néixer del contacte amb l'hel·lenisme. Tal com recorda el teòleg González Faus, «en aquesta deformació hi va tenir un paper innegable l'hel·lenització del cristianisme. Que va ser una tasca necessària i una epopeia admirable, però que, com totes les aculturacions, acostuma a pagar un preu que només es percep amb claredat quan mor la cultura en la qual estava encarnada la fe». La segona exageració és moda avui dia. Resulta d'un altre tipus d'immersió en la cultura moderna que posa l'home exageradament al centre de tot, amb el risc clar de deixar fora Déu. Entremig hi passa la fe, que, com repetia sovint Mn. Josep Escós, passa per mirar l'home, no directament, sinó a través del Pare.

La imatge

El mestre de la Llei i Jesús sabien de cor la «Xemà, Israel», la fórmula de fe que l'israelita recitava matí i vespre, obeint el mètode pedagògic en què el mestre recita l'ensenyament i el deixeble repeteix allò que ha escoltat.

Avesats a veure els adversaris de Jesús com a destinats a quedar malament, avui en trobem un que obté lloança, perquè ha poat de la mateixa Paraula de Déu.

Crist parlant amb Nicodem (1630). C. Hendricksz

Agenda

Lit. hores: Setmana III

5 dilluns

— Sant Zacaries i Elisabet (Isabel)
— Santa Àngela de la Cruz
Fl 2,1-4/Salm 130/Lc 14,12-14

6 dimarts

— Sant Sever
— Sant Pedro Poveda
Fl 2, 5-11/Salm 21/Lc 14,15-24

7 dimecres

— Sant Ernest
— Sant Herculà
Fl 2,12-18/Salm 26/Lc 14,25-33

8 dijous

— Els quatre sants coronats
(Sever, Severià, Carpòfor i Victori)
— Santa Victòria
— Santa Isabel de la Trinidad
Fl 3,3-8a/Salm 104/Lc 15,1-10

9 divendres

— Dedicació de la Basílica de Sant Joan de Laterà a Roma
— Sant Teodor
— El Sant Crist de Balaguer
— La Mare de Déu de l'Almudena
Ez 47,1-2.8-9.12 o bé 1Cor 3,9c-11.16-17/Salm 45/Jn 2,13-22

10 dissabte

— Sant Lleó el Gran
— Dedicació de la Catedral de Solsona
Fl 4,10-19/Salm 111/Lc 16,9-15.

11 diumenge XXXII de durant l'any / Cicle B

— Jornada i col·lecta de Germanor
— Sant Martí de Tours
1Re 17,10-16/Salm 145/He 9,24-28/Mc 12,38-44

Igualada, a punt per a viure l'oratori d'Episcopus

Dissabte 10 de novembre a les 18,00 h

L'Oratori musical *Diàleg patriarcal*, integrat dins el projecte *Episcopus*, arriba a la seva darrera interpretació, en aquest cas a Igualada, amb pràcticament totes les entrades ja venudes. El concert tindrà lloc el dissabte 10 de novembre a les 6 de la tarda.

Aquest concert d'homenatge té especial ressò a la ciutat d'Igualada per la importància de la relació d'Oliba amb la comarca de l'Anoia i, encara més, per la predilecció del Dr. Torras i Bages per la ciutat i per la imatge prodigiosa del Sant Crist d'Igualada, a la qual dedicà una carta pastoral.

El marc de l'oratori és la basílica de Santa Maria d'Igualada, església gran i mare de les parròquies de la ciutat, casa pairal de la pietat local i escenari,

anys enrere, d'un altre oratori compost per Mons. Valentí Miserachs (amb lletra del Sr. Antoni Dalmau), dedicat al mil·lenari de Santa Maria. Miserachs nasqué a l'Anoia, a Sant Martí Sesgueioles, i també ha compost el poema simfònic-coral per acompanyar el pessebre vinent dels Prats de Rei.

En la interpretació hi prenen part algunes corals igualadines i anoienses: el cor de noies Exaudio d'Igualada, la coral Resson de Calaf, el cor dels Prats de Rei, el cor infantil Emmi (Escola de Música d'Igualada). El concert compta amb el suport del Pontifici Consell per a la Cultura del Vaticà, de la Fundació Banc Sabadell i de la Diputació de Barcelona. També, a nivell local, ha rebut el suport de la Fundació del Sant Crist d'Igualada.

Inaugurada l'exposició Oliba Episcopus

Al MEV, dissabte passat, amb el senyor bisbe, el cardenal Sistach, els bisbes de Girona i Solsona, l'alcaldesa de Vic, els directors d'Afers Religiosos i Patrimoni Cultural de la Generalitat, entre altres. N'informarem més àmpliament.

Necrològica

Mn. Josep Codinach i Casas

Nasqué a Sant Joan de les Abadesses el dia 2 d'abril de 1930 i fou ordenat sacerdot el 17 de desembre de 1955.

Fou vicari de Santa Maria de Sallent (1956), de la catedral de Vic (1958) i del Carme de Manresa (1961). Fou també capellà de la colònia de Borgonya i ecònom de Sant Marcel de Saderra (1964) i de Rocafort i Vilomara (1968). Adscrit a la parròquia de la Sagrada Família de Manresa (1972) i rector de Campdevàrol (1984). També fou consiliari diocesà de la JOC (1961), membre de la Comissió Diocesana per a les Colònies Fabrils (1967) i del Consell del Presbiteri (període 2009-2014). Fou el sacerdot que celebrà la primera missa al Taga.

Des de la seva jubilació (1994) residia a la Casa Sacerdotal de Vic. Ha mort a Vic el dia 17 d'octubre del 2018, a l'edat de vuitanta-vuit anys. Al cel sia.

Beatificació de dues religioses filles de la diòcesi

Dissabte vinent, 10 de novembre, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona

El pròxim dissabte dia 10 se celebrarà la beatificació de 16 màrtirs a Barcelona, entre ells dues religioses del bisbat de Vic.

La cerimònia tindrà lloc a les onze del matí i serà presidida pel cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per les Causes dels Sants.

El grup de beats està integrat per 9 religiosos de la Congregació de Sant Pere ad Vincula, 3 religioses de la Congregació de Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, 1 religiosa de la Congregació de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors i 3 laics protectors dels religiosos de Sant Pere ad Vincula. Tots ells formen part de comunitats a Catalunya. Els 16 màrtirs van ser víctimes, en els anys 1936 i 1937, de la persecució religiosa.

Gna. Patrocini Vilanova

Nascuda a Sant Feliu de Codines el 13 d'abril de 1877. Ingressà en l'Institut de Caputxines de la Mare del Diví Pastor en 1908 i professà l'any següent. Formava part de la Comunitat-Col·legi de Sarrià en iniciar-se la persecució religiosa.

El 19 de juliol fugí del col·legi, es refugià a casa d'uns coneguts i després d'un germà seu. No volent comprometre'ls, deixà una nota i marxà per oferir els seus serveis a l'Hospital Clínic. Però la van reconèixer i fou assassinada.

Gna. Maria Auxili Noguera

Nascuda a Manresa el 4 de juliol de 1870. Ingressà en les Caputxines de la Mare del Diví Pastor en 1896 i hi professà en 1903.

En esclatar la revolució estava destinada a Premià de Mar, on es refugià a casa del Sr. Estival. Intentant, amb una germana religiosa, anar a Barcelona, foren detingudes i assassinades a la Torrassa (entre l'Hospitalet i el Prat de Llobregat) el 31 de juliol de 1936. Fidel seguidora de sant Francesc d'Assís i del beat Josep Tous, és la primera beata filla de Manresa.

«A Déu l'has de portar dins i l'has de sentir: has de ser fidel»

El testimoni de fe de la finada soprano catalana Montserrat Caballé / P.E.J (ReL)

El dia 6 d'octubre moria, a l'edat de vuitanta-cinc anys, la famosa soprano barcelonina Montserrat Caballé, molt popular no sols pel seu art sinó per la seva gran simpatia i proximitat. Era catòlica, devota de la Mare de Déu de Montserrat, declarada defensora de la vida i creadora d'una fundació per a infants necessitats.

D'origens modestos a la fama universal

Nasqué en 1933 al carrer d'Igualada del barri de Gràcia de Barcelona, en una família modesta. La seva mare li va donar una primera formació musical i a onze anys va ingressar en el Conservatori Superior de Música del Liceu amb una beca. Després de la seva estrena en 1955 es projectà en la resta de teatres d'òpera del món, sobretot a tot a partir del seu èxit en 1965 com la Lucrecia Borgia de Donizetti en el Carnegie Hall de Nova York. Durant els seus cinquanta anys

de carrera va interpretar uns noranta papers operístics. Compartí escenari amb tots els grans artistes, encara que tenia una proximitat especial amb Pavarotti, Domingo i Carreras. Tots recorden la seva actuació de 1988 al costat del cantant Freddie Mercury del tema «Barcelona», per a promoció dels Jocs Olímpics de 1992. Cantà davant de Joan Pau II, en 1982, i davant de Benet XVI, en el 2006.

La seva última actuació es va produir l'agost del 2014, a Cambrils. El desembre de 2015, ja amb molts problemes de salut, va admetre que des del 2010 figurava com a resident a Andorra —encara que residia a Barcelona— per pagar menys impostos. Va satisfer una multa de 240.000 euros.

Contra l'avortament

En el 2009 va ser una de les signants del manifest «Dones contra l'avortament» que promovien Isabel Sant

Sebastià, Cristina López Schlichting i Isabel Duran [...]. El text afirmava que l'avortament és «èticament i legalment inacceptable», ja que «s'aniqui-la un ésser humà indefens» i suposa

Cantà
davant
els papes
Joan Pau II i
Benet XVI

«una violència infligida a la dignitat de la dona».

L'Atri dels Gentils i l'experiència mística

En el 2012 va cantar a la Sagrada Família de Barcelona, davant els cardenals Sistach i Ravasi, en un acte del cicle de l' Atri dels Gentils. Amb aquest motiu va parlar en una entrevista a *Catalunya Cristiana* sobre la seva convicció catòlica i la de la seva família.

«He tingut la sort de tenir una fe molt gran, perquè els meus pares la tenien i així me la van transmetre», explicava. Però aquesta fe també estava ancorada en la seva pròpia experiència personal.

«En un dels meus viatges vaig entrar a resar en una església ortodoxa. Resava, però al mateix temps sentia com si hagués de demanar disculpes a la Mare de Déu perquè no era un temple catòlic. Per primera vegada vaig sentir una veu que deia: "Totes són casa meva." Em vaig quedar petrificada, em vaig posar blanca... Ho van veure les persones que m'acompanyaven. Va ser una experiència molt gran.»

«Quan cantes algunes obres és com si estiguessis sobre un núvol. La fe et dóna tanta força! Per exemple, cantant *La Vierge* o *Marie-Magdeleine*, de Jules Massenet, o algun altre oratori simbòlic. L'emoció s'incrementa més quan cantes aquestes obres en una catedral o a la Sala Nervi del Vaticà. Llavors és gairebé com si experimentessis el dolor profund de la Mare de Déu.»

«A Déu l'has de portar dins i l'has de sentir. Has de ser fidel, posar-te al servei de la Bellesa i sentir la Transcendència a què et porta. És com deslligar-te de tu mateix i transitar per un camí que no veus però que sents. És com volar cap a una dimensió que no és la teva, que se t'emporta. És com

si estiguessis en un altre nivell. I, de sobte, quan s'abaixa el teló, és com si et despertessis.»

Montserrat Caballé va crear una fundació per a infants necessitats. Explicava: «El meu marit i jo vam creure que era una cosa bona ajudar els nens i sempre ens hem sentit útils amb aquest compromís.» A més, assegurava, «no hem vingut a aquest món només a distreure la gent sinó també a fer alguna cosa positiva per als altres.»

Pregar amb els fills

«La meua filla Montserrat Martí és una noia amb una fe indestructible, a la qual Déu ha regalat un marit i una nena de vuit mesos fantàstics. A més, la meua néta té la sort que, en llevar-se i a l'hora d'anar a dormir, la seva mare li resa perquè s'apregui les oracions. Aquesta és la garantia que seguirà els meus passos.»

Ella en general resava en silenci: «La meua relació personal amb Crist és molt íntima.»

Ridiculitzar la fe no és un dret

«Si no hi ha un respecte mutu, el diàleg es fa molt difícil i de seguida es converteix en un monòleg que no escolta l'altre. Necessitem un diàleg que apropi les ments i els sentiments i que ens ajudi a comprendre l'altre. Els no creients han d'entendre que els creients portem la fe en el nostre interior i que no tenen cap dret a ridiculitzar-la, com fan moltes vegades.»

Davant de Déu no hi ha lloc per a adulacions

En el 2013 rebia el premi Bravo i, entrevistada per *Alfa y Omega*, deia:

«Saber que has complert amb la teva missió, saber que has servit amb la veritat el geni Creador, que en aquest cas es presenta a través del geni creador del compositor, t'omple l'esperit de tanta felicitat que, en realitat, no deixa lloc per a lloances ni per a adulacions.»

«Considero que el llegat cultural més important i rellevant del cristianisme és, primer de tot, la fe. L'art que neix de la fe és el major art que existeix, i també és el millor perquè l'Església segueixi conduint els seus ramats a la trobada amb Déu.»

Glossa

Zel evangelitzador i caritat

Romà Casanova, bisbe de Vic

«Tots som enviats» és el lema del curs pastoral en el nostre bisbat. Som enviats tots, sense cap excepció. L'evangelització és cosa de tots els qui creiem en Crist, de tots els qui hem estat batejats i hem rebut els dons de l'Esperit Sant en la confirmació. Som enviats perquè ser evangelitzadors és la nostra identitat pregona. L'Església tota ella, i tots i cada un dels qui formem el Cos de Crist, que és l'Església, té una vocació clara enmig del món, la de ser missionera i evangelitzadora: «Evangelitzar constitueix la joia pròpia de l'Església, la seva identitat més pregona. Ella existeix per a evangelitzar; és a dir, per a predicar i ensenyar, ser canal de la gràcia, reconciliar els pecadors amb Déu, perpetuar el sacrifici de Crist en la santa missa, memorial de la seva mort i resurrecció gloriosa» (sant Pau VI, *Evangelii nuntiandi*, 14). Ens hem de preguntar si el que és per a tota l'Església és viscut per nosaltres. Evangelitzar, ¿és la meua joia, la meua identitat més pregona? Les nostres comunitats i parròquies experimenten la joia d'evangelitzar?

Viure l'enviament missioner, i aquest amb zel, està molt unit a la nostra caritat. Un mestre i model d'evangelització és sant Antoni Maria Claret. De tots és ben sabut el

seu zel missioner, que el feia anar pertot arreu, amb paraula encesa. En un dels seus escrits ell ens diu: «L'amor de Crist ens estimula, ens incita a córrer, a volar duts per les ales d'un zel sant. El qui estima com cal estima Déu i el proïme, el qui té zel de debò és idèntic al qui estima, però li és superior en grau. L'encén l'amor en la mateixa mesura que el zel l'empeny. I si algú no té zel, això sol ja demostra que en el cor se li han extingit l'amor i la caritat» (*Autobiografia*, 34).

La manca de zel evangelitzador és signe de manca de caritat. I ja sabem quina és la conclusió: *Si tingués..., però no estimés, no seria res* (1Co 13,2). I aquesta és la conclusió: si no vivim aquest zel evangelitzador, tan necessari per al present i el futur de la fe en Crist en el cor de les persones, no som res. I el mateix podem dir de les nostres parròquies, comunitats i associacions: si no hi ha un veritable desig evangelitzador, concretat en un grup adient i amb propostes oportunes, realitzades amb valentia i humilitat, no hi ha futur possible. Avivem la caritat en el nostre cor i veurem com el zel evangelitzador ens farà fressar camins de missió a l'encontre dels germans.

